

schemerig verlichte gangetje was er een, hun beiden aanstonds bewust wordende gedwongenheid tusschen haar en Huib. Zij wisselden doffe en conventioneele woorden, elkander niet aanziende. Maar bij de deur gekomen vroeg het meisje: „Hè toe, meneer, komt u gauw weer 'is terug en laat u het dan van te voren weten? Dan zorg ik alléén te zijn.” Donker bewogen had haar stem nu geklonken; Huib zag op, verrast, verrukt; hij keek in diep zwarte, vergroote pupillen, die gloeiden als in trillende verwachting. En hij beloofde met ernst en nadruk, drukte dankbaar haar hand, beloofde en groette nogmaals.... Aanstaanden Dinsdag dan bijvoorbeeld, was dat goed? Zij knikte zwijgend, verheugd en verlegen.... Buiten gekomen keek Huib nog wel twee, drie maal om. Zij stond nog in de deur, hem naziende; zacht straalde haar blanke gezichtje in den avondschemer. Huib wuifde, en zie, ook zij, als verrast, bewoog plots schielijk-op-en-neer een slanke hand — dansende lichtheid tusschen vale schaduwen, wonderlijk ontroerend....

En Huibs gang door de straten werd als een gejaagde vlucht. Vanwaar toch die jacht in zijn hijgende lichaam, wat was er gebeurd dat hem zoo had ontsteld? Hij wist het niet. Maar thuisgekomen, in zijn eenzame werkkamer, voor zijn stomme, altijd eischende schrijftafelvlak, zat hij langen tijd terneer, als door ontroeringen bestormd, en niet in staat er orde in te brengen. Liet eindelijk voorovervallen zijn borst en hoofd, op zijn schrijfmap, zijn paperassen, snikte een paar seconden en sloot de oogen, overstelpt door onweerstaanbaar geluksverlangen, door hooge en onbegrijpelijke verwachtingen, door een bitterheid tevens en vreemde weekheid van zelfbeklag. 't Geen hij alles ook aanstonds bespottelijk schold, zich verweet als een verfoeilijke zwakte. Onzin en dwaasheid, van begin tot eind! Te oud was hij immers, och, véél te.... versleten, verbruikt, om nu nog te denken aan zulk geluk! Begonnen al niet, ondanks hun ijdel vertoon van veerkracht, lenigheid, zijn lijf en leden zich onmiskenbaar te verstrammen? Kon hij — ook in het louter geestelijke — nog wel echt en overgegeven meedoen, als overmoedige jeugd en jonge vroolijkheid dartelden om hem heen? 't Had er niets van!

En trouwens.... geluk! Wat had hij eigenlijk nog met geluk te maken! Hij, hij! Was hij iemand die zulke illusies mocht koesteren? Andere opgaven had het leven hem gesteld. Een groote taak lag vóór hem, verwezenlijking van plannen, ideeën, droomen.... die soms duizelen deden van machtsgevoel. Hier, aan zijn schrijftafel, was zijn plaats, hier moest hij zijn leven voleinden, hier ook lagen de eenige persoonlijke bevredigingen die hem nog veroorloofd waren. Werken! Studeeren en schrijven en zijn geschrijf hooger opvoeren. En zoo, al werkende, al schrijvende.... misschien eindelijk eens iets leeren begrijpen van dat ontzettende, mysterieuse, ingewikkelde, dat je altijd weer op het